

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 310/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátska kancelária Hopferova s.r.o., Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/1127/2024 z 30. apríla 2025 v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/1127/2024 z 29. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. decembra 2025 domáhala vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 55Ek/1127/2024 z 30. apríla 2025 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 55Ek/1127/2024 z 29. septembra 2025. Sťažovateľka tiež navrhuje zrušiť obe už uvedené napadnuté uznesenia a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur. Okrem toho si sťažovateľka uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

2.1. Okresný súd Košice-okolie vydal 21. novembra 2011 rozsudok, ktorým vo veci samej rozhodol tak, že obchodná spoločnosť Mi-Fi-Bu Skeleting spol. s r. o. je povinná zaplatiť žalobcovi (Computer Control Technology s. r. o.) 73 092,76 eur s 13 % ročným úrokom z omeškania od 29. novembra 2005 do zaplatenia. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 30. júna 2012.

2.2. Okresný súd Košice II vydal 2. marca 2023 rozsudok, ktorým rozhodol tak, že darovacia zmluva uzavretá medzi spoločnosťou Mi-Fi-Bu Skeleting spol. s r. o. a sťažovateľkou ako obdarovanou, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ] pre k. ú. [REDAKOVANÉ], okres [REDAKOVANÉ], obec [REDAKOVANÉ], a to k stavbe – rodinný dom súpisné číslo [REDAKOVANÉ], stavba situovaná na parcele [REDAKOVANÉ] stavba postavená na zemskom povrchu v spoluvlastníckom podiele 1/1 k celku, stavbe – rodinný dom súpisné číslo [REDAKOVANÉ], stavba situovaná na parcele [REDAKOVANÉ], stavba postavená na zemskom povrchu v spoluvlastníckom podiele 1/1 k celku a stavbe – iná budova bez súpisného čísla, stavba situovaná na parcele [REDAKOVANÉ], stavba postavená na zemskom povrchu v spoluvlastníckom podiele 1/1 k celku, je proti žalobcovi (Computer Control Technology s. r. o.) právne neúčinná. Súčasne priznal žalobcovi aj nárok na náhradu trov konania. Predmetný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil Krajský súd v Košiciach 30. mája 2024 a súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.3. Následne bolo sťažovateľke 6. júla 2024 doručené upovedomenie o začatí exekúcie a o spôsobe vykonania exekúcie, ktorým bola sťažovateľka upovedomená o tom, že 30. mája 2024 bolo začaté exekučné konanie na vymożenie pohľadávky priznanej oprávnenému (Computer Control Technology s. r. o.) proti povinnému (Mi-Fi-Bu Skeleting s. r. o.). V predmetnom upovedomení súdny exekútor zároveň upovedomil sťažovateľku o vykonaní exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnostiach vo vlastníctve sťažovateľky a ich následným predajom. Zároveň súdny exekútor uložil povinnému, ako aj ostatným účastníkom konania vrátane vlastníka nehnuteľností, aby do troch dní od doručenia upovedomenia oznámili, či a kto má k nehnuteľnostiam predkupné právo.

2.4. Sťažovateľka v reakcii na predmetné upovedomenie podala návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom rozhodol okresný súd vyšším súdnym úradníkom napadnutým uznesením z 30. apríla 2025 tak, že ho zamietol ako podaný neoprávnenou osobou. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka aj sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením z 29. septembra 2025 tak, že ju zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka namietala, že okresný súd vykladal § 61k Exekučného poriadku tak, že nebola oprávnenou na podanie návrhu na zastavenie exekúcie z dôvodu, že návrh na zastavenie exekúcie môže podať iba procesne legitimovaná osoba, t. j. v tomto prípade len povinný. Sťažovateľka preto zastáva presvedčenie, že jej ako osobe, z ktorej majetku má byť nárok oprávneného uspokojený, nebola v exekučnom konaní poskytnutá primeraná ochrana zo strany súdneho exekútora ani zo strany exekučného súdu, ktorí boli povinní skúmať namietanú existenciu dôvodov odôvodňujúcich potrebu zastavenia exekúcie a v prípade ich zistenia exekúciu zastaviť. Sťažovateľka tvrdila, že má na predmetnom exekučnom konaní nepochybne bezprostredný záujem, keďže exekúcia má byť vykonaná predajom nehnuteľnosti v jej vlastníctve. Napriek tomu jej exekučný súd v napadnutých uzneseniach nepriznal procesný nárok na uplatnenie postupu, prostredníctvom ktorého by mohla uplatniť obranu smerujúcu k samotnej prípustnosti vedenia exekúcie, najmä riadne namietat' premlčanie vymáhaného nároku. Toto považovala

za nespravodlivé, pretože zásah do jej práv je svojou intenzitou porovnateľný, resp. v danom prípade intenzívnejší než zásah do práv povinného. Sťažovateľka preto nepovažovala za ústavne súladný záver súdu, podľa ktorého sa tretia osoba „v žiadnom prípade“ nemôže domáhať zastavenia exekúcie vyplývajúcej z hmotnoprávneho vzťahu medzi oprávneným a povinným. Takýto výklad podľa nej popiera existenciu dopadu exekučného konania na majetkové práva tretích osôb a v konečnom dôsledku vedie k popretiu ich základného práva na účinnú procesnú ochranu. V tomto kontexte poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo15/2010 z 13. októbra 2011, kde bol mimoriadnym dovolateľom prezentovaný názor, podľa ktorého má tretia osoba, ktorej majetok je predmetom exekúcie, právo na rovnakú procesnú ochranu ako povinný.

4. Sťažovateľka sa teda domnievala, že neakceptovaním jej podstatnej argumentácie, a to najmä odmietnutím vecného preskúmania námietky premlčania nároku vymáhaného v exekučnom konaní, a rovnako neakceptovaním námietky týkajúcej sa zániku povinného výlučne z dôvodu procesného postavenia sťažovateľky exekučný súd vytvoril stav, v ktorom bolo jej vlastnícke právo vystavené zásahu najvyššej intenzity bez existencie efektívneho súdneho prostriedku ochrany, prostredníctvom ktorého by bolo možné preskúmať, či sú materiálne predpoklady exekúcie stále splnené.

5. Vo vzťahu k námietke premlčania sťažovateľka poukázala na znenie § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Podľa sťažovateľky je toto ustanovenie nadradené aj § 110 ods. 1 prvej vete Občianskeho zákonníka, pretože Obchodný zákonník nemá špeciálne ustanovenia o novej premlčacej dobe, o pokračovaní jej plynutia alebo o zákonnom predĺžení premlčacej doby uplatneného práva v prípade, že také právo bolo právoplatne priznané.

6. K námietke zániku povinného v predmetnom exekučnom konaní sťažovateľka odkázala na znenie § 61n ods. 6 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak ide o dôvod (zastavenia exekúcie) podľa odseku 1 písm. c), upovedomenie o zastavení exekúcie zverejní exekútor bezodkladne po ukončení exekučného konania aj v Obchodnom vestníku. Ak ide o obchodnú spoločnosť zapísanú v obchodnom registri, uplynutím lehoty šiestich mesiacov od zverejnenia upovedomenia o zastavení exekúcie v Obchodnom vestníku sa obchodná spoločnosť zrušuje bez toho, aby sa vyžadovala jej likvidácia; to neplatí, ak ohľadom nej prebieha konkurzné konanie. Registrový súd bezodkladne po uplynutí lehoty podľa druhej vety vykoná výmaz obchodnej spoločnosti z obchodného registra. K tomuto zákonnému ustanoveniu sťažovateľka uviedla, že na základe zastavenia iných exekúcií proti povinnému boli 31. marca 2021 a 25. júla 2023 uverejnené v Obchodnom vestníku (č. 62/2021 a č. 141/2023) upovedomenia o zastavení exekúcie voči povinnému, a preto považuje obchodnú spoločnosť povinného za zrušenú podľa § 61n ods. 6 Exekučného poriadku, čo bol tiež dôvod na zastavenie exekúcie.

7. Sťažovateľka si uplatnila aj finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur, pričom túto sumu odôvodnila dôsledkami vyvolanými napadnutými uzneseniami okresného súdu, ktoré ale už bližšie nešpecifikovala.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutými uzneseniami okresného súdu.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd sa najskôr zaoberal tým, či má právomoc preskúmať obidva napadnuté uznesenia okresného súdu. Vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom (30. apríla 2025) ústavný súd uvádza, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavná ochrana poskytovaná ústavným súdom je postavená na princípe subsidiarity. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu teda mohla sťažovateľka podať sťažnosť (čo aj využila), o ktorej okresný súd obsadený sudcom rozhodol napadnutým uznesením z 29. septembra 2025. Právomoc sudcu okresného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť v časti voči proti namietanému uzneseniu okresného súdu z 30. apríla 2025 odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

11. Ústavný súd preto mohol posudzovať opodstatnenosť ústavnej sťažnosti sťažovateľky iba vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu z 29. septembra 2025.

12. Okresný súd v tomto napadnutom uznesení extenzívne vysvetlil dôvody, prečo nemohol považovať sťažovateľku za oprávnenú osobu na podanie návrhu na zastavenie exekúcie. Okresný súd netvrdil, že sťažovateľke nepatria v exekučnom konaní žiadne práva. Ich rozsah je však daný práve špecifickosťou jej postavenia danou dôvodom, z akého je povinná strpieť výkon rozhodnutia postihnutím jej majetku, a je obmedzený len na exekúciu predajom majetku, ktorý bol predmetom neúčinného právneho úkonu. Sťažovateľke tak musia byť napr. doručované všetky procesné úkony pri výkone exekúcie predajom nehnuteľného majetku, ktorého postihnutie výkonom je v dôsledku rozsudku o odporovateľnosti povinná strpieť alebo môže podať námietky proti udelenému príklepu. V žiadnom prípade sa ale sťažovateľka nemôže domáhať zastavenia exekúcie vyplývajúcej z hmotnoprávneho vzťahu povinného ako dlžníka k oprávnenému ako veriteľovi. A to preto, že každý môže realizovať len tie práva, ktoré mu zákon priznáva z účasti na konkrétnom právnom vzťahu. V tejto súvislosti tak musel okresný súd konštatovať, že sťažovateľka nebola účastníkom záväzkovo-právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom (oprávneným a povinným) a ani zákon jej nepriznáva žiadne oprávnenia v tomto vzťahu. Z tohto dôvodu jej neprislúcha podať návrh na zastavenie exekúcie z hmotnoprávnych dôvodov majúcich základ vo vzťahu, ktorý existuje medzi veriteľom a dlžníkom.

13. Už uvedené vysvetlenie je dôsledné a logické (sťažovateľka v konečnom dôsledku ani nepolemizovala vo svojej ústavnej sťažnosti s týmito už uvedenými závermi, iba s nimi nesúhlasila, pozn.) a navyše je aj v súlade s nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 702/2022 zo 16. februára 2023, na ktorý odkázal okresný súd rozsiahlou citáciou v bode 35 odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu z 29. septembra 2025 (na čo sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti tiež opomenula reagovať, pozn.). Okresný súd dokonca v napadnutom uznesení vysvetlil sťažovateľke, že ak odkazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu (3MCdo15/2010), toto bolo jednak vydané za predchádzajúcej úpravy exekučného konania účinnej do 31. marca 2017 a nezohľadňuje nový koncept prostriedkov procesnej obrany v exekučnom konaní a jednak odkazovala iba na tam uvedenú argumentáciu generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktorá v konečnom dôsledku dovolacím súdom nebola potvrdená.

14. To, že okresný súd postupoval v napadnutom uznesení dôsledne, ilustruje aj okolnosť, že aj keď návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol, vzhľadom na to, že súd v ktoromkoľvek štádiu konania *ex offio* prihliada na podmienky konania, medzi ktoré nepochybne patrí aj spôsobilosť byť účastníkom konania, preskúmal sťažovateľkou namietaný zánik povinného v exekučnom konaní a nezistil žiadnu prekážku právnej subjektivity na jeho strane. Sťažovateľka dôvodila, že uplynutím 6 mesiacov od zverejnenia upovedomenia o zastavení exekúcie v Obchodnom vestníku došlo k zrušeniu povinného – obchodnej spoločnosti Mi-Fi-Bu Skeleting s. r. o. – zo zákona, čo malo podľa nej za následok, že povinný nemá ako účastník konania právnu subjektivitu. V otázke zániku právnickej osoby je potrebné vychádzať zo základnej premisy, a to že zánik právnickej osoby je spojený s ukončením jej existencie, ktoré v prípade právnickej osoby zapísanej do obchodného registra je viazané na jej výmaz. Slovenský právny poriadok totiž vychádza z princípu vzniku a existencie spôsobilosti právnickej osoby na práva a povinnosti od momentu jej vzniku až do momentu zániku. Uvedený princíp vychádza z § 19a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zápis, ako aj výmaz z obchodného registra majú konštitutívny charakter. Z tohto základného princípu vyplýva, že obchodná spoločnosť ako právny subjekt vzniká dňom jej zápisu do obchodného registra a až týmto okamihom sa stáva nositeľom práv a povinností a je spôsobilá sa zaväzovať vlastnými právnymi úkonmi a rovnako pre zánik obchodnej spoločnosti, a teda i spôsobilosti vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva brať na seba povinnosti, je rozhodujúci deň jej výmazu z obchodného registra, a nie deň zrušenia, ako sa mylne domnievala sťažovateľka. Samotný zánik spoločnosti má dve etapy, keď v prvej etape sa spoločnosť zrušuje niektorým zo zákonom stanovených spôsobov a v druhej etape zaniká ku dňu zápisu jej výmazu do obchodného registra. Až do dňa výmazu trvá obchodná spoločnosť ako právnická osoba a môže teda svojimi vlastnými úkonmi nadobúdať práva a povinnosti a má aj procesnú spôsobilosť. Vychádzajúc z uvedeného, platí, že v období medzi zrušením a zánikom obchodnej spoločnosti má obchodná spoločnosť, aj keď zrušená, stále spôsobilosť mať práva a povinnosti. Samotným zrušením spoločnosti nie je možné konštatovať, že by došlo k vylúčeniu spoločnosti z možnosti vykonávania právnych úkonov. Vychádzajúc z uvedeného, s prihliadnutím na údaje zapísané v obchodnom registri, pri ktorom platí princíp materiálnej publicity, musel okresný súd skonštatovať, že ku dňu vydania tohto rozhodnutia bol povinný stále zapísaný ako existujúci subjekt v obchodnom registri. Povinný má teda plnú právnu subjektivitu a neexistuje v tomto smere prekážka vedenia exekučného konania proti nemu. Ústavný súd ešte dodáva, že exekučný súd musel pri svojom rozhodovaní vychádzať

z relevantných okolností – tieto v tomto prípade predstavovali skutočnosti dané tým, že povinný nebol vymazaný z obchodného registra, a tiež tým, že dôsledkom právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia bola darovacia zmluva medzi povinným a sťažovateľkou proti oprávnenému neúčinná, a teda povinný v danom momente disponoval exekvovateľným majetkom.

15. K výhrade sťažovateľky týkajúcej sa námietky premlčania ešte ústavný súd dodáva, že touto sa exekučný súd pre už uvedené dôvody nemohol meritórne zaoberať, a preto ju neprináleží hodnotiť ani ústavnému súdu. Dopĺňa iba vo všeobecnom rámci, že námietka premlčania je jednostranný právny úkon, ktorý patrí dlžníkovi – čo v tomto prípade zjavne nebol prípad sťažovateľky. Navyše sťažovateľka bola, čo sa týka tejto námietky, neurčitá, t. j. neuviedla, kedy mala podľa nej lehota podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka uplynúť, a tiež opomenula vziať do úvahy súvisiace znenie § 408 ods. 2 Obchodného zákonníka a jeho konzekvencie, pričom z chronológie konania je zrejmé, že predmetné exekučné konanie sa začalo v rovnaký deň, ako nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o odporovateľnom právnom úkone – teda 30. mája 2024.

16. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy právneho poriadku Slovenskej republiky. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (II. ÚS 249/2011). V tomto prípade exekučný súd vysvetlil, prečo a na základe akého právneho podkladu rozhodol. Argumentácia sťažovateľky v tomto prípade nebola spôsobilá spochybníť racionálny a legálny základ súdnych rozhodnutí, iba prezentovala jej nesúhlas s konečným rozhodnutím. Tu ústavný súd pripomína, že základné právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, z novších napr. I. ÚS 364/2018). Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu však nedospel k takémuto záveru.

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Z tohto dôvodu teda ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti proti namietanému uzneseniu okresného súdu z 29. septembra 2025 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako ich špecifikovala v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu